

ĐỊNH MỆNH

*Mùa thu một buổi chiều mưa
Đôi ta lặng lẽ dạo vườn thiên nhiên
Trong vườn phong cảnh lặng yên
Bóng người chẳng thấy nhìn toàn là hoa
Hoa nở nét đẹp mặn mà
Nhưng vì sương gió làm nhòa vẻ xinh*

*Cuộc đời có lúc bình minh
Có tàn bóng xế có nghìn đổi thay
Ta đành phải chịu kiếp này
Làm người chẳng thích may mắn chút nào
Kiếp sau xin được làm sao
Bắc cầu ô thước ngự cao vòm trời.*

Thanh Hương
2001-09-02

DESTINY

*On a rainy day in autumn,
We walk silently in the Garden of Nature.
The landscape is still and the atmosphere, serene
No other visitor relishes the profusion of flowers.
How graceful are the blooms,
But the wind has marred their beauty.
Likewise in life, from early rise
To vanishing sunset, through many vicissitudes,
We bear our fate.
What an unfathomable destiny for each person!
Let's pray that in the next life
We can reign from high above the sky.*

Trần Bình-Nhung
11/15/02

LE DESTIN

*Par un après-midi d'automne pluvieux,
Dans "la Nature" *, nous nous promenons, silencieux.
Tout est tellement calme dans ce jardin,
Personne d'autre ne contemple les fleurs; il y en a plein.
Elles éclorent d'une manière attrayante,
Mais le mauvais temps a réduit leur splendeur.
Dans la vie, existent parfois des matins radieux,
De sombres crépuscules, autant de changements.
Soumise à ce destin, notre vie doit se poursuivre
Même si cette existence nous cause bien des ennuis.
Prions d'être une étoile dans une vie future
Pour pouvoir régner sur les hauteurs de l'azur.*

Thanh-Tâm
2002-11-15

* Après la promenade avec Michel au Parc de la Nature

THE RIVER OF DESTINY

Chị Hồ Trần Nga Thien đã viết một bài hồi ký rất cảm động về cuộc đời di khởi Việt Nam 27 năm trước đây. Anh chị đã khắc ghi kỷ niệm lịch sử này khi đã đặt tên hai con là Hồ Việt Đông Hải và Hồ Việt Nam Hà.

Để các cháu Đông Hải và Nam Hà có thể lưu lại các kỷ niệm này, Chị có đề nghị tôi chuyển sang tiếng Anh.

Xin gửi để quý Anh Chị xem để cùng chia sẻ hoàn cảnh của Anh Chị cùng các nguyện vọng đặt vào các con.

Anh Chị đã nêu gương thiết thực cho các con qua sự hướng dẫn các học sinh trung học với chương trình Kumon từ mấy mươi năm nay.

Việc thành lập và phát triển DDDK cũng là một viên gạch bồi đắp tòa nhà Việt Nam của tất cả chúng ta.

Dear Friends,

The following piece of translation was made from a most moving chapter of Anh Thien and Chi Nga's life.

Please appreciate all the care and love that they have provided to their family, as well as to members of the VPhF, colleagues and friends around the world.

Trần Bình Nhung

Although not in our plans, we were rushing to the riverbank at the same moment. We were moving towards the barge that was coming to the pier. This was the site of the most atrocious tearing of my life, for I have left behind my little sister, along with my beloved country, on April 29th, 1975.

The river still flowed calmly, but my heart was aching and crying, and around me, no one could say a word. Thien and I had said farewell to each other innumerable times, with caring words for ourselves. My husband wanted to stay behind with his family, while I decided to go with my extended family of 40 to 50 persons in an organized departure. Finally, he

joined us.

Then, during the last minutes of the change in Saigon's governance, Thien brought along his two younger brothers to my group. The truth was, we did not know where we would go, just wanted to leave the city to avoid the last bloodshed battle.

My husband and I thought that everything was decided by God, and He has given us his benediction and kept us together for 27 years now.

The river still moved slowly, pushing us towards the immense Pacific Ocean. After three or four days adrift, under rain and shine, sometimes drenched to the bones, or dried as fallen palm leaves,.. battling with storms, or torpid under the sun, we did not know what would be our destination. At the end, we landed on Subic Bay, the Philippines.

To record the historical moments when we left Vietnam in haste, we named our first son Hồ Việt Đông Hải – The Sea of the East for the Vietnamese People, meaning the Pacific Ocean, with the hope that our child will accomplish something along the mission

bestowed on him. Our daughter was named Hồ Việt Nam Hà a river from South Vietnam, the last port of attach to the country before we left. Our deepest wish was that she will bring love to replenish Vietnam, just like the multiple arms of the Mekong river in the South have enriched the delta with rich alluvia.

Until today, I firmly believe that every event in life has been decided by God. My deepest recognition and humble thanks to Him.

Take care, my friends,

Hồ Trần Nga

Translated by Trần Bình Nhung

04/30/02

Hai Con Tàu Một Cuộc Đời

Trần Hồ Nga

Mùa Giáng sinh năm nay, chúng tôi có cơ hội du hành trên mặt biển Đại Tây Dương, 4 ngày 4 đêm, nhưng hoàn toàn khác hẳn với những ngày lên đèn trên mặt biển Thái Bình Dương đã hơn 27 năm.

Chúng tôi đã mất hết 2 ngày đường từ Elizabethtown, KY đến Orlando, FL. Trưa hôm sau lại trực chỉ đến Cap Canaveral, chiếc tàu Fantasy nhỏ neo lúc 4 giờ chiều ngày 22/12. Trên tàu thì đồ ăn thức uống ê hề và có rất nhiều mục giải trí, ca nhạc nhảy đầm, đánh bài, v.v..., rất nhiều trò chơi vui nhộn nhưng chúng tôi không có đủ giờ để thưởng thức hết mọi thứ. Đặc biệt nhất là nghệ thuật trình bày thực phẩm thật là công phu và mỹ thuật.

8 giờ sáng 23/12 tàu đã đến đảo Freeport. Con tàu lướt nhanh, êm ả trên mặt biển yên tĩnh khiến chúng tôi không bị say sóng. Hai con của chúng tôi, Đông Hải và Nam Hà, đi chơi Snorkel ở Lucaya Beach lặn xuống vùng biển nước cạn để xem cá và chụp hình. Sau đó chúng tôi lấy taxi dạo phố một vòng và ghé các tiệm bán quà kỷ niệm. Nơi đây không thấy lấy một người hành khách, phố xá sạch sẽ, an ninh, du khách tấp nập ngược xuôi. Cũng ngày hôm nay thì du khách được dịp lên áo quần sang trọng vì có dạ tiệc và chụp hình gia đình. Vụ chụp hình này đã làm chúng tôi cháy túi, chỉ vì tấm hình nào cũng muốn lấy cả, nhưng lần sau thì xin chừa.

4 giờ chiều tàu lại rời bến và đã cập vào 2 đảo Nassau 8 giờ sáng ngày 24/12. Sau đó, cuộc du hành được tiếp nối với một chiếc tàu nhỏ bé xinh xắn và thơ mộng, The Blue Lagoon, tại nơi này Brookshields đã đến đóng phim "The Blue Lagoon". Trên đảo không có cư dân tuy nhiên vẫn có quán ăn..., và tiệm bán đồ kỷ niệm. Một số ít nhân viên trên đảo để làm việc sạch sẽ cho khu du lịch này. Khi chiều đến thì tất cả mọi người lại

quay trở về với tổ ấm gia đình để trả lại sự yên lặng cho thiên nhiên.

Khung cảnh thật đẹp, nên thơ và trữ tình, với những rặng dừa xanh nghiêng ngã mọi hướng không theo một định luật nào cả mà tôi chưa bao giờ thấy ở bất kỳ nơi đâu.

Chúng tôi đã tắm biển và chèo thuyền ở đây. Nằm trên chiếc võng đong đưa dưới bóng dừa mát dịu, gió biển nhẹ thổi, lòng tôi lại bồi hồi chạnh nhớ về những bãi biển tại quê nhà, Vũng tàu, Cam ranh, Nha trang, Nam ô, Tiên sa, Mỹ Khê, Lăng cô, Sầm sơn, Vịnh hạ long,....Quê hương tôi cũng đẹp, cũng yêu kiều, cũng hấp dẫn nhưng tiếc là chưa có cơ hội tổ chức chu đáo để phát triển kỹ nghệ du lịch. Với kỹ nghệ này hy vọng sẽ thu hút hàng triệu du khách trên toàn thế giới đổ về đó để nâng cao mức sống của dân ta.

Atlantis, khách sạn nguy nga, tráng lệ, và sang trọng đứng sừng sững trên hải đảo Nassau, có phòng phải trả với giá 25,000 đồng Mỹ kim một đêm. Một hồ nuôi cá thật đồ sộ, vĩ đại được thiết kế ngay trong tầng trệt của khách sạn với hàng ngàn tôm cá, sữa,...., đủ màu, đủ loại. Đi trong những hành lang được xây cất mỹ thuật giống như hang động này chúng tôi có cảm tưởng như đang được bơi lội cùng muôn ngàn sinh vật trong lòng biển cả. Tôi có hỏi thăm Bahamas có phải là thuộc địa của Mỹ, Anh, hoặc Pháp không, thì được biết ngày nay họ là một xứ tự trị. Tôi tự hỏi không biết tại sao mà dân họ được như thế? Ai là người đến đó khai thác một khách sạn lớn như vậy để dân chúng có công ăn việc làm? Phải chăng dân tộc họ có người lãnh đạo giỏi?

Thật là một kỷ niệm khó quên, chúng tôi đã đến tham dự thánh lễ Giáng sinh nửa đêm tại nhà thờ chính trên hòn đảo này. Phải bách bộ hơn hai dặm đường giữa đêm khuya phố vắng thưa người nhưng chẳng hề lo âu, sợ sệt để lần mò tìm đến

nhà thờ trên ngọn đồi cao tĩnh mịch. Lễ kéo dài hai tiếng rưỡi đồng hồ kể cả Lễ Vọng Giáng Sinh và Thánh lễ nửa đêm. Ban nhạc và ca đoàn trình diễn rất hay và rất lớn tiếng như là một đại hòa tấu (dân bản xứ nói tiếng Anh).

7 giờ sáng 25/12 tàu rời đảo để trở lại Mỹ lúc 6 giờ sáng 26/12. Vào khoảng nửa đêm biển động lộng gió, mọi người đi đứng nghiêng ngả như những người say rượu đang cố gắng dắt dìu nhau tìm lối về. Tuy thế các nàng và các chàng vũ công vẫn tươi cười múa hát, và nhảy nhót như không hề có gì đang xảy ra. Những người điều hành trên tàu này thật giỏi mà tôi không bao giờ tưởng tượng nổi nếu không được mắt thấy tai nghe. Khách du lịch khoảng 2500 người, và 950 người gồm thủy thủ đoàn cùng người làm việc của gồm 52 quốc gia trên thế giới. Mọi chương trình đều xảy ra đúng giờ như đã loan báo. Tại sao họ lại làm việc được với nhau và vui vẻ như thế và lúc nào trên môi cũng nở nụ cười (không thấy có người Việt nam, nhiều nhất là Filipinos, Singapore...). Có phải chăng họ đã có một ban điều hợp nhiều kinh nghiệm và mọi người cùng theo đuổi một mục đích chung?

Chúng tôi giả từ tàu Fantasy, thì khoảng 2

tiếng đồng hồ sau đó con tàu này lại đưa đoàn khách khác ra khơi.. Sở dĩ tôi cứ nói tới giờ giấc là vì tôi rất thán phục lối làm việc đúng giờ của ban điều hành, vì có như thế chiếc tàu này mới rước được khách hai chuyến trong một tuần lễ.

Tôi cứ nhắc hoài với Anh Thiện tôi, cũng con tàu, cũng biển cả, nhưng lần này hạnh phúc ấm êm, yên lành, no đủ, không lo âu, chẳng sợ sệt. Thật hoàn toàn khác hẳn với lần lên đên trên biển Thái Bình Dương, nắng mưa ướt sũng, rét run, và tái tê...trên xá lan. Rồi lại nằm la liệt trên sàn tàu Đệ Thất Hạm Đội (mỗi 36 tiếng đồng hồ mới có được ba muỗng cơm nhão nhoét và hai muỗng nước lạnh). Ôi cuộc đời!!!

Thật là vui, thật là thú vị nhưng vẫn cứ thấy thiếu thốn một cái gì..., có lẽ vì thiếu vắng bà con bạn bè. Thiện, Đông Hải, Nam Hà, và tôi đều cùng một cảm nghĩ. Các con tôi bảo: “Muốn đi Cruise nữa nhưng chuyến sau phải có bạn bè và bà con nhé, Ba Mẹ.”

Ước gì chiếc du thuyền này đã đưa gia đình chúng tôi trở về thăm quê hương Việt nam yêu dấu.